

Wilma, kinderen, familie en vrienden van Cor Schaap,

De schaakvereniging en Cor ontmoetten elkaar pas op latere leeftijd. In de ogen van onze jeugdleden had hij toen absoluut al een hoge vorm van senioriteit.

Cor zou met pensioen gaan en mensen om hem heen waren bang dat hij in een zwart gat zou vallen. De toenmalige voorzitter van de vereniging strikte Cor om lid te worden.

Ik weet niet of de bezorgdheid om Cor de hoofdreden was en ook niet of het om de schaakkwaliteiten ging. Misschien ging het wel om de vriendschap en of ging het misschien ook wel om de bestuurlijke kwaliteiten van niet-schaker Schaap.

Het initiatief was in elk geval heel erg goed. We schrijven 1 april 1990.

Op 19 maart 1991 was er een algemene ledenvergadering en daar werd Cor gekozen – misschien moet ik wel zeggen benoemd – tot voorzitter.

Het zal niemand verbazen dat hij meteen de financiële huishouding van de club onder de loep nam.

Tijdens zijn periode zijn er, naast de viering van het 40-jarig jubileum, twee belangrijke momenten te markeren:

1. Het fusieproces tussen de schaakverenigingen uit Papendrecht en Alblisserdam. Cor nam hierin het voortouw en wikkelde dat proces op een degelijke, kundige manier af.
In jullie huis Wilma vonden hierover tussen de beide besturen de eerste gesprekken plaats. De inzet van beide bestuursvoorzitters leidde tot een voorstel aan de algemene ledenvergaderingen om de fusie door te zetten.
Op 10 april 1996 plaatste Cor zijn handtekening namens Papendrecht onder de tekst van het fusiedocument.
2. De talenten van Cor Schaap kwamen ook tot uitdrukking bij alle bestuurlijke zaken rondom het denksportcentrum in Papendrecht. Een stichting in het leven geroepen door en ten behoeve van de denksport. Cor vertegenwoordigde daar de schaakvereniging maar hij deed meer, hij trok en coachte het

bestuur van de stichting, dan wel claimde dat er naar zijn deskundigheid werd geluisterd.

Ik kwam Cor pas tegen in 1999. Hij verwelkomde mij als nieuw lid van de vereniging.

Die kennismaking was hartelijk en respectvol en die hartelijkheid en dat respect is altijd gebleven.

In februari 2001 onderging Cor een zware operatie. Hij genas er van maar helemaal de oude voelde hij zich niet meer. Hij overwoog terug te treden als voorzitter.

Ik weet nog goed hoe hij mij benaderde als kandidaat opvolger voor de voorzittersrol. Voorzichtig, stijlvol en eerlijk. Zoals hij was. Het had wat aristocratische trekken, een bepaalde voornaamheid die vertolkt werd door zijn persoonlijkheid.

Na zijn vertrek als voorzitter was iedereen enthousiast over het idee om Cor te laten promoveren tot ere voorzitter van onze vereniging.

Toen wij hem daarmee op 4 december 2001 verrasten was hij verbaasd en wij beleefden er met z'n allen plezier aan.

Bij die gelegenheid heb ik toegelicht waarom de vereniging hem deze eretitel wilde verlenen.

Woorden die ik toen uitte als een bestuurlijke verantwoording, maar ook om het compliment van onze vereniging te vertolken.

Ik citeer woorden die ik bijna 10 jaar geleden sprak:

Hoe hij zijn weg ging. Zijn eigen weg, oplettend, sturend, corrigerend, duwend en trekkend, tactisch manoeuvrerend, sociaal bewogen, oog hebbend voor kleine en grote zaken, zijn bindend vermogen.

Een man met gezag, die sympathie opriep. Die een bepaald soort dingen gaf en dat soort dingen terug kreeg.

Een man ook, die ouder werd, wiens gezondheid achteruit ging en gelukkig weer genas, die een mijlpaal van 10 jaar voorzitterschap passeerde, wiens haren grijzer werden, en dat als sieraad van de wijsheid droeg en niet als een teken van het klimmen der jaren. Een man voor wie de waardering niet meer weg te denken was !

De jaren daarna bleef Cor Schaap de vereniging trouw. Hij behield zijn belangstelling en schaakte nog graag.

Meer en meer echter gingen we hem missen. Iedereen begreep het, gelet op zijn leeftijd. Niemand beseftte echter dat we al aan het afscheid nemen waren.

Wij wisten nog niet dat Cor momenten had waar de bereikbaarheid tanende was.

We ontmoetten elkaar nog op de jubileumavond van 17 november 2009. Als voorzitter had hij het 40 jarig jubileum meegemaakt en als ere-voorzitter was hij onze gast bij het 50 jarig bestaan.

Recent nog konden we de aanwezigheid van Cor ervaren. Onze Jack de Ruyter werd lid van verdienste van onze vereniging. Vooraf Wilma, hadden we er contact over, hadden zelfs wat voorpret. En op de dag zelf waren er bloemen, van Cor, en van jou. Door alles heen voelden we de verbondenheid.

We merkten Wilma dat het voor jou moeilijk werd. De man waarmee je een leven lang samen was zat in een traject van een lang geestelijk afscheid. Je wilde hem behouden, hem bij je houden, hem blijven bereiken, dat er in leggen wat je wilt doen voor iemand van wie je houdt, vooral in moeilijke tijden.

Vandaag nemen we samen afscheid van Cor. Jouw afscheid begon al veel langer geleden.

Je sprak er open en kwetsbaar over.

Jouw omgeving kon het maar nauwelijks begrijpen.

En tot die omgeving behoorde ik.

Ik citeerde zojuist woorden van dank en waardering, uitgesproken op een moment dat er perspectief was voor een toekomst voor ons allen. Woorden waar we nog wat mee konden, die we nog konden herkennen en bevestigd zien in het dagelijks leven van 2001 e.v.

Nu hebben die woorden nog dezelfde betekenis, ze staan nog steeds overeind. Alleen uitgesproken in een andere tijd, op een moment zonder gezamenlijke toekomst.

De woorden zijn nu bedoeld als herinnering, een in memoriam. Een herinnering aan Cor Schaap, wie hij was en wat hij voor ons betekende.

Het geeft ook aan dat er verschil is in tijd.

Tijd is een bekend begrip tijdens een schaakmatch. Iedere ingewijde weet dat een partij niet eindeloos duurt. Er is een absolute begrenzing in tijd. Er is een klok die onverbiddelijk de reglementaire tijd weg laat tikken. Is de tijd op dan is de partij afgelopen.

Cor heeft daarvan verhaald tegenover ons maar ook ongetwijfeld tegen zijn familie en vrienden.

Hij had misschien wel eens geluk omdat hij slecht stond in de partij maar zijn tegenstander ging door de tijdcontrole en de overwinning werd alsnog behaald.

Het zal ook zijn geweest dat hij er gunstig voorstond en toch verloor omdat zijn tijd op was.

Mooie en slechte stellingen op een schaakbord zijn onlosmakelijk met het begrip tijd verbonden. Elke schaker herkent de tijdnoodfase.

Het leven is geen spel, en onvergelijkbaar. Toch is in het leven "tijd" ook een belangrijk begrip. Er ligt wel degelijk een parallel dat je je tijd goed moet indelen en goed moet gebruiken. Verloren tijd inhalen kost vaak heel veel negatieve energie of je krijgt nooit meer een kans op herstel.

Als kleine jongen musiceerde ik.

Als kleine jongen had ik een opa van meer dan 80 jaren oud.
en mijn opa had een klok.

Tussen mijn muziekstukken zat een lied, dat ging over mijn opa, beter gezegd over zijn klok.

Dat lied was zo:

Mijn grootvaders klok was een deftige klok,
met een uurwerk heel zacht en secuur.
Zij liep zo geregeld wel 80 jaar
haar stem verkondigde steeds ieder uur

Maar opeens bleef zij staan,
om nooit meer te gaan,
toen het doodsuur van d'oude was daar.

De levensklok van Cor Schaap staat ook stil, de tijd was op.

Wij zijn daar stil van.

Wilma, kinderen, sterkte in die stilte.....,

à Dieu